

Hvis Indtægten kun havde været 100 000 Kr., var Skatten blevet	64 525 Kr.
De sidste 10 000 Kr. bliver altsaa beskattet med	9 150 —
eller 91,5 pCt.	
III. En Skatteyder, der i Førkrigsaaene havde en gennemsnitlig skattepligtig Indtægt paa 100 000 Kr. og i 1942 en skattepligtig Indtægt paa 210 000 Kr., vil komme til at betale en Indkomstskat paa 154 285 Kr.	
Hvis Indtægten kun havde været 200 000 Kr., var Skatten blevet	144 025 —
De sidste 10 000 Kr. bliver altsaa beskattet med	10 260 —
eller 102,6 pCt.	

I ingen af de tre Eksempler overstiger den samlede Skat den i Lovens § 2, Stk. 4 a, ansatte Maksimumsgrænse for Skat, idet Skatten i alle Tilfælde er mindre end 75 pCt. af den fulde Indtægt (her endda mindre end 75 pCt. af den skattepligtige Indtægt).

Alle tre Eksempler viser — det ene mere slaaende end det andet —, at Skatte- lovens Progression er ført for vidt, idet en erhvervsdrivende, der jo selv har Risikoen for sine Dispositioner, maa afveje, om ikke Skatterne vil gøre et saadant Indgreb i hans Fortjeneste, at en ellers fornuftig Udvidelse af hans Virksomhed bør undlades.

Nu maa det ganske vist erkendes, at Retten til i et senere Aar at fradrage den betalte Skat ved Opgørelsen af den skattepligtige Indkomst er ensbetydende med en ikke uvæsentlig Reduktion af den effektive Skattebyrde; men Forudsætningen for, at Reduktionen opnaas, er, at der ogsaa i det eller de Aar, i hvilke Skatten skal betales, er tjent en betydelig Indtægt. Holder denne Forudsætning ikke Stik, kan Skattefradraget ikke udnyttes, og Reduktionen af Skatten udebliver. Det vil næppe kunne bestrides, at Risikoen for i kommende Aar ikke at opnaa saa stor en Indtægt, at Skattefradraget kan udnyttes, under de nuværende Forhold maa anses for meget høj i de fleste Erhverv.

Fællesudvalget ønsker derfor at paapege, at de foreslaede Bestemmelser om Merindtægten Beskatning er en Hindring for Udfoldelsen af sund Foretag- somhed og en alvorlig Fare for rationel Driftsøkonomi, idet mange fristes til at forøge Driftsudgifterne, da de jo sparer Skatten af det til de forøgede Udgifter medgaaede Beløb. Dette Forhold indebærer tillige en betænkelig Inflationsfare.

Fællesudvalget henstiller til Lovgivningsmagtens velvillige Overvejelse at udforme Skatteloven saaledes, at ingen Del af den skattepligtige Indtægt i noget Tilfælde beskattes med mere end 75 pCt.

Indkomstskat af Aktieselskaber.

Ud fra den Betragtning, at den overordentlige Beskatning af Aktieselskaber gennem Udbytterate og Restrate er midlertidig, har vort Udvalg set bort fra at stille Forslag til Forenkling paa dette Omraade.

Vi finder dog at burde gøre opmærksom paa, at det er uretfærdigt — og ukorrekt — ved Opgørelse af det Beløb, hvoraf Udbytteraten skal svares, at medregne Beløb, som ikke udbetales. Overførsel og andre Midler, der forbliver hos Selskabet, er ikke Udbytte og bør ikke beskattes som saadant.

Fællesudvalget skal endvidere tillade sig at pointere, at Bestemmelsen i § 6, 3die Stykke, er uhensigtsmæssig. Der er for Aktieselskaber næppe tilstrækkelig Incitament til at forøge deres Reserver, naar Skattemyndighederne ved Udregningen af Indkomstprocenten kun regner med Aktiekapitalen + Halvdelen af de faste Reserver, som overstiger 50 pCt. af Aktiekapitalen. Et Aktieselskab med en Aktie- kapital paa 10 Mill. Kr. og med 10 Mill. Kr. i Reserver bliver altsaa efter denne Paragraf betragtet som kun havende 12,5 Mill. Kr. Egenkapital. Fællesudvalget anser det derfor for ønskeligt og rationelt, at alt, hvad der er frivillige Reserver, altsaa alt, hvad der overstiger et Selskabs lovpligtige Reserfefond, bliver medregnet til Sel- skabets Kapital og kommer til at danne Grundlaget for Beregningen af Indkomst- procenten.

Den i Lovforslagets § 13 indeholdte Bestemmelse, hvorefter Aktieselskabernes overordentlige Indkomstskat til Staten ikke kan bringes til Fradrag ved Beregningen af Selskabernes skattepligtige Indtægt, er meget uheldig. Aktieselskabsbeskatningen